

מסורת הש"ס

6) לפי כלל (ב) וכו' קדושת חת.
7) כ"ב פ"ב ד"ב כ"ב ק"א.
8) כ"ב פ"ב ד"ב כ"ב ק"א.
9) כ"ב פ"ב ד"ב כ"ב ק"א.
10) כ"ב פ"ב ד"ב כ"ב ק"א.
11) כ"ב פ"ב ד"ב כ"ב ק"א.
12) כ"ב פ"ב ד"ב כ"ב ק"א.
13) כ"ב פ"ב ד"ב כ"ב ק"א.
14) כ"ב פ"ב ד"ב כ"ב ק"א.
15) כ"ב פ"ב ד"ב כ"ב ק"א.
16) כ"ב פ"ב ד"ב כ"ב ק"א.
17) כ"ב פ"ב ד"ב כ"ב ק"א.
18) כ"ב פ"ב ד"ב כ"ב ק"א.
19) כ"ב פ"ב ד"ב כ"ב ק"א.
20) כ"ב פ"ב ד"ב כ"ב ק"א.

גיליון הש"ס

רש"י ר"ה פ"ה ע"ב
ובי ר"ה פ"ה ע"ב
ומ"ט ע"ב

מוסף רש"י

חובב נסוף החסכת

תוספות ר"ד

הפחת והכל לא מצי
למחול וכו' של בעל
לאו משום עסקא דקדוש
קאמר כדפריש"י וכו'
הר"ב הוא פני שאין
המנה בעין וכו' קאמר
הלוקח ק"ב כדפריש"י
מיהו כ"ז שלא מחלו
יכול הלוקח לגבות משום
ולא מצי למימר לא
ביד דא לאו אלא
בארכאות יתבי נתיח"ל
דצי"ל לתימתי"י אלא לא
קאמר ר"ד שיהא שאל יוכל
המכיר למחול (ובא) וכו'
(בא) הלוקח על הלוה
וא"ל פרעתי ליה ליהושע
פרע מבר לך דין הוא
שיבטע הלוקח את המלוה
שיבטע לו שלא פרע כיון
כל שטרות דרעין ליה
פרע וכו' ותימתי"י מלוה
וסקיל ליה וכו' משמע
מלוה וסקיל. וא"ל
בעי מלוה לאשבע ל"י
ישלם רמיש ללוקח משום
הואי ק"ט בריהוי א"י
תה מלוה לא מצי למימר
לו פרע הוא דרבינ עמי
ולא אלא להחייב רבנא
ואם המלוה הלך למדינה
אין הלוה יכול לרדות את
הלוקח בעבור שבעה ז'
שלא נתקנה אלא להחייב
שלא נתקנה ליה וכו' שאין
מה מי שיבטע לו גובה
הלוקח בלא שבעה ז'
שאם נתנו המלוה בכתבה
לחברו וטעון הלוה פרע
הוא צ"ע שהמלוה מאמת
דבריו ואין שבעה ז'
אלא אמרי' קטנייה עמי
שניה ואמריש ליה פרע
שניה הנהנה שבעה
מסור בידו ואם שטר
למלוה לך דין עמי שיתור
כמו שכתב אין הר"ב
כן דמינו ראי עמי ש"י
(א"ל) מחיל לי כדאמרן
מצינו למימר פרעתי ליה
ולמטובה והבא דאמרי'
הבא משני שיהי כדיל לא
למפורא דרתי' כאבי דרע"א
הוא המעתי' לרש"י
רד"י עירא מידה הנה

הכותב לאשתו פרק תשיעי כתובות פו.

תיוול ותיחלה לכתובתה דאמה לגבי אביה.
קשה לרבינו יצחק דמה
הריוחה הא אמרינן בסמוך מאן דלדון דינא דגרמי מנבי
זיה דמי שטרע מעליא וכו' נחמן גופיה דאין דינא דגרמי בהגזל
כדמא (ב"ק ק"ט) גבי הווא נכדלא דלחויי לכרטי דחמי' ויש מפריש'
דקטנה היתה כמו "הפטרות מתנתן
ממנה ולא ממינא מדיני דגרמי ולרבינו
יצחק נראה מתוך כך דלא מייחבא
מדינא דגרמי אלא דמיס שמנו לה
על כתובתה ולא כל הכתובה וכו'
שמרווחת הרבה ומיאו לא נמישכ
לרש"י"א לטון מגבי זיה דמי שטרע
מעליא דמשמע דמידי לשלם כל הכתוב
כשטר מביא רחמי רחמי דלדמרינן
כפ"ב דקדושין (דף מ"א) והתקדשי
כשטר חוב או שהיה לו מלוה ביד
האחרים והרעה עליהם ר"מ אומר
מקודשת ומכ"א אינה מקודשת ומסיק
דכשמואל קא מפיגלי דלמך דמשיכ
שטר חוב לחברו וכו' ומחלו מחול
מז אית ליה וכו' אינה מקודשת דלא
סמכה דעתה והואיל ויכול למחול ואם
היה חייב לשלם כל הכתוב כשטר
אמר ר"מ שטרע דמיס דלאו אית
רש"י למחול שטרע לשלם לא וכו'
לא מיקשה הילך האחרים דר נחמן ענה
להפסיד ממון שאינם כשטר חובה
שהיה לא היה מפסיד לגמרי
מחוייב להם מעות שנתנו מ"מ קאמ
יש לגמסן: לבעל חוב שפסקין
ז"ה בווי. אומר רבינו תם דג' דיני
חלוקים נלמדה ולנחן ולשכר לדין
חוב אית ליה זוי לא מצי לסקוקי
כדלעא כדלמרינן הלא ויחוק אפילו
אית ליה זוי מלקת ליה כדלעא
כשכר אפי' לית זוי זוי אמרי' וכו'
זל טרע חזין ואימי זוי דמנן כפרק
הבית והעלוי (ב"מ ק"ט) היה עשה
עמו כמנן וצקט וזקמ טול מה
שעשית כשכרין שון ומעמי לו ומשמע
התם אפילו דלית ליה זוי:
לאשה א"י יהיבין ז"ה מ"ט ויתר
שהאיש רוצה לישא אשה
רוצה צ"נשא. ו"מ דלמרינן לעיל (דף
לכתובה אשה משום חילא ואפי'
ר' בנימין לא פליג אלא כשהבע"מ הוא
כושל אכל שניהם שין מודה דיהיבין

תיוול ותיחלה לכתובתה דאמה לגבי
אבה ותיחלה מיניה שמעה אולה אחילתה
אמר רב נחמן עשינו עצמינו בעורכי
הדינין מעיקרא מאי סבר ולבסוף מאי סבר
מעיקרא סבר יומבשרך לא התעלם ולבסוף
סבר אדם חשוב שאני: גופא אמר שמואל
המוכר שטר חוב לחברו והורו ומחלו מחול
ואפי' יורש מוחל אמר רב הונא בריה דרב
יהושע יואי פקח הוא מקרקש שטר זוי ובתב
ליה שטרא בשמיה: אמר אמימר כמאן
דדאין דינא דגרמי מגבי ביה דמי שטרא
מעליא מאן דלא דאין דינא דגרמי מגבי ביה
דמי גיירא בעלמא הוה עובדא וכפיה רפרם
לרב אשי ואגבי ביה כי כשורא לצלמי: אמר
אמימר משמיה רבא כי מאי יואי מאן דאיכא
עליה כתובה אשה ובע"מ ואת ליה ארעא
ואית ליה זוי לבעל חוב מסלקין ליה בזוי
לאשה מסלקין לה בארעא האי כי דיניה והאי
כי דיניה יואי לא איכא אלא חד ארעא ולא
חויא אלא לחד לבעל חוב יהיבין ליה לאשה
לא יהיבין לה מאי טעמא ויתור ממה
שהאיש רוצה לישא אשה רוצה להנשא
אמר ליה רב פפא לרב חמא ודאי דאמרינן
משמיה דרבא האי מאן דמסקי ביה זוי ואת
ליה ארעא ואתא בעל חוב וקא חבע מיניה
ואמר ליה זיל שקול מארעא אמרינן ליה זיל
ובין את ואייתי הב ליה א"ל לא אימא לי
גופא דעובדא היכי הוה א"ל תולה מעותיו
בעובד כוכבים הוה"ו הוה עשה שלא כהוגן
לפיכך עשו בו שלא כהוגן א"ל רב כהנא לרב
פפא לרדך דאמרת (פריעת בעל חוב מוצה
אמר לא נחא לי דאיעביד מצוה מאי
א"ל תנינא במה דברים אמורים במצות לא
תעשה אבל במצות עשה כגון שאוכרוין לו
עשה סוכה ואינו עושה לולב ואינו עושה
מכין

לכתובת אשה ומיך רבינו תם
דלכא הדין לבעל חוב
עממא דעילת דלת ונאשה
משהאיש רוצה לישא אשה
ליכא נעילת דלת דמיתה לא
מסיק דלעמיה דמלוה דמית ליה
ולפלי נכסי קמי ימימי עדיפא
כתובת
אשה רוצה לישא אשה
רוצה צ"נשא. ו"מ דלמרינן לעיל (דף
לכתובה אשה משום חילא ואפי'
ר' בנימין לא פליג אלא כשהבע"מ הוא
כושל אכל שניהם שין מודה דיהיבין

כאשה רוצה לישא אשה
רוצה צ"נשא. ו"מ דלמרינן לעיל (דף
לכתובה אשה משום חילא ואפי'
ר' בנימין לא פליג אלא כשהבע"מ הוא
כושל אכל שניהם שין מודה דיהיבין

כאשה רוצה לישא אשה
רוצה צ"נשא. ו"מ דלמרינן לעיל (דף
לכתובה אשה משום חילא ואפי'
ר' בנימין לא פליג אלא כשהבע"מ הוא
כושל אכל שניהם שין מודה דיהיבין

וכתוב לו הלוה שטרא אשמי
כילוה ליה סמני ושוב לא יועיל
לם הקנייה: אמר
גרמי מגבי ב"י דמי שטרע מעליא
וכיאר רוב שבעה כשטר
מסור הוא וגומר ללוקח
החסיד השטר חייב לשלם
לו דמי השטר מעליא
אבל אם הביא עדים

וכתוב לו הלוה שטרא אשמי
כילוה ליה סמני ושוב לא יועיל
לם הקנייה: אמר
גרמי מגבי ב"י דמי שטרע מעליא
וכיאר רוב שבעה כשטר
מסור הוא וגומר ללוקח
החסיד השטר חייב לשלם
לו דמי השטר מעליא
אבל אם הביא עדים

וכתוב לו הלוה שטרא אשמי
כילוה ליה סמני ושוב לא יועיל
לם הקנייה: אמר
גרמי מגבי ב"י דמי שטרע מעליא
וכיאר רוב שבעה כשטר
מסור הוא וגומר ללוקח
החסיד השטר חייב לשלם
לו דמי השטר מעליא
אבל אם הביא עדים